

[H.P. Clausen]

Men vi er altså positive over for forslaget, og vi regner med forholdsvis let at kunne få afklaret de problemer og enkeltheder, vi står lidt tøvende over for, når vi kommer til udvalgsarbejdet.

Bertel Haarder (V):

Venstre kan ligesom Det Konservative Folkeparti tilslutte sig principperne i dette forslag, som det er lagt frem.

Også jeg synes, at forslagets almindelige bemærkninger har en flot indledning, som sætter tingene op i den rigtige rækkefølge, for her er det for en gangs skyld ikke et spørgsmål om at indrette hyttefæde til flere og flere unge, der skal anbringes, fordi de ikke kan beskæftiges på anden vis. Her er det ikke et led hverken i demokratisering eller beskæftigelsespolitik. Her er der endelig et forslag, som drejer sig om det altafgørende, når det gælder undervisning i det hele taget og kulturundervisningsinstitutioner i særdeleshed, nemlig kvaliteten, kvaliteten og atter kvaliteten. Der er tilmed givet nogle gode begrundelser for, at kvaliteten nu skal løftes, og jeg var glad for, at også den socialdemokratiske ordfører gav nogle begrundelser for dette med et par eksempler.

Jeg er derfor også enig med hr. H.P. Clausen i, at jeg ikke håber, ministeren vil gøre alt for meget ud af dette med at optage et meget stort antal ekstra studerende. Jeg tror, der er grund til, at vi her sigter på kvalitet i stedet for kvantitet.

Selvfulgelig skulle vi da uddanne nogle flere, hvis der var brug for dem, men jeg har på fornemmelsen, at arbejdsløshedsprocenterne er ret så høje inden for flere af disse områder, så vi skal være kritiske over for det krav, som altid stilles til uddannelserne, om, at de skal løse beskæftigelsesbehov i samfundet. Skulle vi ikke lade i hvert fald kulturuddannelserne være befriet for dette krav og lade dem koncentrere sig om det, der er eneafgørende, nemlig kvaliteten.

Jeg har bemærket, at man øjensynlig på musikområdet uddanner for mange af den ene slags og for få af den anden slags. Jamen det må man så rette op på, det er jeg helt med på.

Vi er i Venstre meget glade for, at ministeren så klart har taget model i den universitetsstyrelseslov, som et bredt flertal i Folketinget gennemførte på bl.a. mit initiativ for et par år si-

den. Det var jo noget, vi drøftede i 3-4 år, og endelig blev vi enige, og jeg tror, at alle, der var med, er glade for den enighed, vi opnåede. Vi synes, at det, vi fandt frem til, var holdbart, og derfor vil jeg takke kulturministeren for, at hun også her i dette lovforslag, når det gælder de kulturelle uddannelser, tager model efter universitetsloven. Jeg vil endda sige, at på et enkelt punkt er lovforslaget her jo næsten bedre. Der er nemlig større frihed til, at institutionerne selv kan bestemme og opkræve gebyrer hist og her for ulejligheden, som man bliver forvoldt, og det synes jeg er fornuftigt. Den samme afslappede holdning til gebyrer ville jeg ønske at man også havde andre steder.

Forslaget går ud på at styrke ledelsesansvaret, at reducere antallet af medlemmer i de kollektive organer og indføre to eksterne medlemmer fuldstændig som i universitetsloven. Dog synes jeg, det er betænkeligt, at det ene af de to eksterne medlemmer skal udpeges af kulturministeren. Det synes jeg ikke er nødvendigt. Det måtte være muligt at overveje andre modeller.

I det hele taget har vi jo her et af de lovforslag, som rummer en utrolig masse bemyndigelser, og hvor tit er jeg ikke selv kommet med tilsvarende lovforslag og har fået skældud for, at der var for mange bemyndigelser. Det er der selvfølgelig også her, men trøsten er, at indtil dette lovforslag bliver gennemført, er det jo ministeren, der bestemmer det hele. Her er der dog visse spilleregler, så man kan ikke påstå, det bliver værre med dette lovforslag, og det er da altid en trøst. Og når vi dykker ned i det, så må vi vel erkende her som andre steder, at hvis vi vil have lidt fleksibilitet, vil have plads til disse institutioners store forskelligheder, så er der nok ikke andet at gøre, end at ministeren får nogle bemyndigelser. Måske er det, fordi det er så kort tid siden, jeg var minister, at jeg ser sådan på det, men det kan kulturministeren så nyde godt af så længe.

Hvis man skulle være polemisk, så kunne man sige, at forslaget kunne kortes ned til en enkelt paragraf, der lød: Ministeren bestemmer. Men så polemisk vil jeg ikke være – det vil heller ikke være fair – for der er faktisk sat nogle rammer op, som jeg synes det er nyttigt at få slået fast her i Tinget.

Jeg er glad for, kontraktstyrelsestanken har fået sin egen paragraf og fin omtale. Det er jo vejen frem; hvis der er nogle, der synes, at selv